

allerede i det kommende Finantsaar 1871 — 72.

Den høitærede Indenrigsminister har i det andet Thing, idet han paa egne og Finantsministerens Begne ved Finantslovsforslagets 3die Behandling der med stor Styrke værgede sig imod at modtage de 300,000 Rb., som man i det andet Thing vilde overlade ham til Jernbanebygning, udtalt, at Bevillingen af disse 300,000 Rb. jo egentlig var en Bevilling, som forpligtede Rigsdagen til at bevilge en Udgift af 4 Millioner Rb. Dette er ganske vist fuldstændigt sandt, men det er kun ligesaa sandt, som at Vedtagelsen af Loven af 10de Marts 1861 forpligtede Rigsdagen til en Udgift af over 16 Millioner Rb. Det er ligesaa sandt, men det er heller ikke mere sandt. Og dertil kommer, at den høitærede Indenrigsminister jo selv i en meget væsentlig Grad kunde have fjernet denne for ham saa overvældende Betydning af Bevillingen af de 300,000 Rb. blot ved et ganske lille Underændringsforslag, nemlig ved det Ændringsforslag, at Bevillingen af det omtalte Beløb kun skulde være til Paa-begyndelsen af den sydydste Bane og ikke tillige til den syd- og vestdydste Bane. Saa vilde det nemlig i værste Tilfælde kun have kunnet siges, at denne Bevilling af 300,000 Rb. i Virkeligheden masserede en Bevilling af 800,000 Rb. Jeg nævner udtrykkelig dette, fordi en Dplysning i saa Henseende vilde være til stor Veiledning for mig, dersom jeg skulde bestemme mig til at forfølge denne Sag yderligere, hvilket jo ganske vil komme til at bero paa de høitærede Ministres Svar, dersom de overhovedet ville give mig noget Svar paa de Spørgsmaal, som jeg har ønsket at rette til dem. Det vil jo have en ganske overordentlig Indflydelse paa, hvorledes jeg maatte ville af fatte de eventuelle Ændringsforslag, om den høitærede Regjering viser sig at være mere villig til at modtage en Bevilling for det kommende Finantsaar alene til det sydydste Jernbaneanlæg, og som ikke tillige omfatter det vestdydste. Jeg har ingenlunde nogen sær Høflighed for det ene af disse Anlæg fremfor det andet. Men det er jo dog givet, at Rigsdagen i flere Aar har bevilget Penge og fremdeles bevilger Penge paa næste Aars Finants-

lov til Esbjerg Havn, og endssjøndt dennes Fulde endelse er trukken meget længere ud, end det var forudsat, hvorfor der dog efter min bestemte Mening hverken kan tillægges Regjeringen eller Entreprenurerne nogen Skyld —, vil Esbjerg Havn dog, naar Alles Formodninger, naar den høitærede Regjerings egne Formodninger slaa til, blive brugbar i Løbet af næste Finantsaar, ja sandsynligvis allerede være brugbar til det førstkommende Efteraar. Men nu spørger jeg da, just i Betragtning heraf: Er det fornuftigt at have anvendt 6 Gange 100,000 Rb. paa en Havn ved Vestkysten og saa ikke at søge saa hurtig som muligt at faa den sat i Jernbaneforbindelse med det øvrige Land. Den nævnte Havn vil jo ligge hen til fuldstændig Nytte, saalænge den ikke ved en Jernbane bliver knyttet til det øvrige Land. Det forekommer mig, at man ogsaa i saa Henseende let kan komme til at overse, at det er Valeren, der kommer til at gaa, fordi man vægter sig ved at tilveiebringe den Kapital, der anses for nødvendig i Diebliffet. Hvad isvrigt Prisen for denne Kapitals Tilveiebringelse angaar, da forekommer det mig, at der deri at Finantsministeren nu er gaaet ind paa at modtage af Folkethinget — Sagen derom er jo ikke passeret Landstthinget endnu — 1 Million Rb. til 4½ pCt. aarlig Rente, ligger en sydlig Anerkjendelse af, at den høitærede Finantsminister ikke selv nu kan anse Pengemarkedet for at være meget slet, og han vil altsaa neppe heller kunne pagstaa, at Pengene nu ere altfor kostbare til at anvendes til Jernbaneanlæg.

Den sidste Bemærkning, som jeg skal trætte det ærede Thing med, hidrører egentlig fra eller knytter sig nærmest til, hvad det høitærede 2det Medlem for 6te Kred (B. Petersen) udtalte igaar. Det nævnte Medlem yttrede blandt Andet, til stor Glæde for mig, at han fandt, at Rentabiliteten af de hidtil færdige dydste og sydlige Anlæg efter Omstændighederne stillede sig ret tilfredsstillende, og det høitærede Medlem angav tillige, hvorpaa han støttede denne sin Anskuelse. Da den høitærede Finantsminister senere fik D. det, gjorde han imidlertid en Bemærkning derimod, hvis Rigtighed ved første Diekast synes uimod-